

๓ ตั้งใจ

ที่เขาบอกว่า “ตั้งใจ” นะ เราจะต้องเอาใจไปหยุดตรงนั้นทีเดียว ถึงจะถูกเป้าหมายใจดำ

เขาบอกว่าตั้งใจ เวลานี้เองจะทำบุญทำกุศล เราก็ต้องตั้งใจตรงนั้น

บัดนี้เราจะรักษาศีล เราก็ต้องตั้งใจตรงนั้น

บัดนี้เราจะเจริญภาวนา เราก็ต้องตั้งใจตรงนั้นเหมือนกัน

ต้องเอาใจไปหยุดตรงกลางนั้น เมื่อเอาใจไปหยุดอยู่กลางนั้นได้แล้ว ก็ใช้สัญญาจำให้มัน หยุดนิ่งบังคับให้นิ่งเสีย ถ้าไม่นิ่งก็ต้องใช้บริกรรมภาวนา บังคับไว้ บังคับหนักเข้า ๆ ๆ พอถูกส่วนเข้า ใจหยุดนิ่ง ใจหยุด

พอใจหยุดเท่านั้นแหละถูกตัวสมณะแล้ว หยุดนั้นแหละเป็นตัวสมณะ **หยุด** นั่นเองเป็นตัวสำเร็จทั้งทางโลกและทางธรรมสำเร็จหมด

โลกที่จะได้รับความสุข ใจต้องหยุดตามส่วนของโลก ธรรมที่จะได้รับความสุข ต้องหยุดตามส่วนของธรรม

ท่านได้แนะนำไว้ตามวาระพระบาลีว่า **นตฺถิ สนฺติ ปรี สุขํ** สุขอื่นนอกจากหยุดจากนี้ไม่มี หยุดนั่นเองเป็นตัวสำคัญ

เพราะเหตุนี้ต้องทำให้หยุด เมื่อใจของเราหยุดแล้ว เราก็ต้องหยุดในหยุด หยุดในหยุด ไม่มีถอยหลังกลับ หยุดในหยุด หยุดในหยุด หยุดในหยุด อยู่นั่นเอง

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง

“หลักการเจริญภาวนาสมถวิปัสสนากัมมัฏฐาน”